

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **L. T. L.**
narozen X, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupený Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem
sídlem Na Pankráci 820/45, Praha

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2019, č. j. MV-87699-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2019, č. j. MV-87699-4/SO-2019, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 650 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Štěpána Svátka, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

Odůvodnění

I. Průběh správního řízení

1. Žalobci byla udělena zaměstnanecká karta na období od 16. 10. 2017 do 31. 1. 2019. Dle této karty měl být žalobce zaměstnán u zaměstnavatele TRW - Carr s.r.o. (dále jen „TRW - Carr“) na pozici m. d. m. z. s místem výkonu práce Hlavenec 161.
2. Dne 20. 11. 2018 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V sekci požadované zaměstnání uvedl jako zaměstnavatele společnost VM solution CZ s.r.o. (dále jen „VM solution“), pracovní pozici m. d. m. z. a místo výkonu práce Hlavenec 161. K žádosti přiložil pracovní smlouvu se společností VM solution jakožto zaměstnavatelem. Dle této smlouvy měl dne 12. 11. 2018 nastoupit na výše uvedenou pracovní pozici. Místem výkonu práce měl být závod společnosti TRW - Carr s.r.o. (dále jen „TRW - Carr“) na adrese Hlavenec 161. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou do dne 31. 1. 2021.
3. Téhož dne žalobce podal také žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty. Zaměstnavatele požadoval změnit na společnost VM solution. Řízení o této žádosti bylo následně zastaveno.
4. K dotazu Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) společnost VM solution v přípisu ze dne 10. 12. 2018 sdělila, že žalobce je jejím zaměstnancem. Pracovní smlouva s ním byla uzavřena dne 18. 10. 2017 a dne 19. 10. 2017 nastoupil do práce. Smlouva byla uzavřena s platností do 18. 10. 2019. Žalobce je kmenovým zaměstnancem společnosti VM solution a je přidělený do společnosti TRW - Carr. Žalobce je zaměstnán na pozici m. d. m. z. Do zaměstnání chodil pravidelně.
5. K dotazu ministerstva Pražská správa sociálního zabezpečení (dále jen „správa sociálního zabezpečení“) v přípisu ze dne 28. 11. 2018 sdělila, že jako zaměstnavatele žalobce registruje společnost VM solution, a to od 19. 10. 2017.
6. Součástí správního spisu je také rámcová smlouva o dílo z dubna 2017 uzavřená mezi TRW - Carr jako objednatelem a VM solution jako zhotovitelem, podle níž bude zhotovitel pro objednatele vytvářet dílo spočívající v kompletaci komponentů pro automobilový průmysl. Dle čl. 3.4 smlouvy je zhotovitel povinen provádět službu především svými zaměstnanci. Dle čl. 4.4 smlouvy jsou místem plnění prostory na adrese Hlavenec 161.
7. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 18. 3. 2019, č. j. OAM-47467-20/ZM-2018, žádost žalobce zamítlo a platnost zaměstnanecké smlouvy neprodloužilo podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců, neboť shledalo důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území.

8. Ministerstvo dospělo k závěru, že žalobce byl od 19. 10. 2017 minimálně do 10. 12. 2018 zaměstnán u zaměstnavatele VM solution i přes skutečnost, že pro výkon zaměstnání u dané společnosti neměl vydanou zaměstnaneckou kartu a nebyl mu udělen ani souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty a neměl ani platné povolení k zaměstnání. Žalobce pobýval na území České republiky na základě vydané zaměstnanecké karty k zaměstnavateli TRW - Carr na období od 16. 10. 2017 do 31. 1. 2019. V době její platnosti, a to minimálně v období od 19. 10. 2017 do 10. 12. 2018, vykonával závislou činnost u zaměstnavatele VM solution, ačkoliv k tomu nedisponoval příslušným oprávněním. Ministerstvo proto dospělo k závěru, že jednání žalobce je klasifikovatelné jako nelegální práce dle § 5 písm. e) bodu 2 zákona č. 435/2004 Sb., zákona o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Žalobce tedy pracoval ve společnosti VM solution nelegálně, neboť mu byla vydána zaměstnanecká karta pro jiného zaměstnavatele, než pro kterého pracoval. Popsané jednání žalobce představuje závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která je důvodem pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Veřejným zájmem je bezpochyby zájem na tom, aby cizinci legálně plnili účel povoleného pobytu, dodržovali zákonem stanovené povinnosti a nevykonávali nelegální práci. Žalobce pobytového oprávnění zneužil k výkonu nelegálního zaměstnání. O změnu zaměstnavatele žalobce požádal až současně s podáním žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.
9. Následně se ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí zabývalo přiměřeností dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Z Cizineckého informačního systému zjistilo, že na území České republiky pobývá pouze sestra žalobce, kterou však nelze pokládat za členku rodiny ve smyslu § 42a zákona o pobytu cizinců. Žalobce je svobodný a bezdětný. Jeho rodiče žijí ve Vietnamu. Ministerstvo proto dopady rozhodnutí do žalobcova rodinného života shledalo jako přiměřené, neboť nezjistilo jediný důvod, pro který by mělo odhlédnout od nenaplnění podmínek k prodloužení zaměstnanecké karty. Ministerstvo není oprávněno prodloužit žalobci zaměstnaneckou kartu v případě, kdy porušuje právní řád České republiky. Existuje zde veřejný zájem na dodržování právních předpisů, a tedy i na tom, aby zde cizinci nepracovali nelegálně. Veřejný zájem společnosti tak převážil nad zájmem jednotlivce (žalobce), který nadto porušoval právní předpisy vlastním jednáním na základě vlastního rozhodnutí. Dále uvedlo, že žalobce zde žije od roku 2017, tedy poměrně krátkou dobu. Jeho rodina žije ve Vietnamu a ministerstvu nejsou známy jiné okolnosti týkající se např. zdravotního stavu či jiných okolností žalobce, jež by odůvodňovaly, aby ministerstvo odhlédlo od důvodu pro nevyhovění žádosti. Žalobce zde také nemá žádný nemovitý majetek, o který by musel pečovat, a neexistuje žádná překážka jeho vycestování. Rozhodnutí je proto zcela přiměřené.
10. Proti rozhodnutí ministerstva podal žalobce odvolání. Mimo jiné namítal, že ministerstvo se dostatečným způsobem nezabývalo znaky závislé práce. Žalobce byl v dobré víře, že disponuje povolením pracovat pro společnost VM solution, což ostatně plyne i z toho, že vykonával práci na adrese Hlavenec 161, tedy v povoleném místě. Žádost o změnu zaměstnavatele označil za administrativní pochybení. Jeho nástup do práce byl řádně ohlášen příslušné pobočce úřadu práce a jeho zaměstnavatel za něj odvádí všechny povinné odvody. Prosté konstatování, že výkon nelegální práce představuje naplnění (neurčitého

právního) pojmu „závažná překážka“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje za dostatečné z hlediska odůvodnění a posouzení konkrétních okolností. Rozhodnutí ministerstva označil za příliš formalistické, neboť žalobce dbal všech svých zákonných povinností a neobcházel právní řád České republiky úmyslně. Následně odůvodnění odvolání doplnil zástupce žalobce, který uvedl, že žalobce vykonával práci v souladu s pracovní smlouvou. Činil tak v místě výkonu práce, pro které byla vydána zaměstnanecká karta, krom toho také vykonával druh práce v souladu se zaměstnaneckou kartou. Dále žalobce poukázal na existenci smlouvy o dílo mezi předmětnými společnostmi a uvedl, že s ohledem na ni nelze jednoznačně uzavřít, že se žalobce dopustil nelegální práce.

11. Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím ze dne 12. 7. 2019 (dále „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Uvedla, že správní orgány nejsou povinny obecně definovat neurčité právní pojmy, nýbrž pouze hodnotit, zda je možné pod ně subsumovat konkrétní okolnosti projednávané věci. Pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ není zákonem přímo definovaný, ale musí jít o překážku, která musí dosahovat takové intenzity, aby ji bylo možné označit za závažnou. Výkon nelegální práce na území státu lze podřadit pod pojem jiná závažná překážka dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Komise považovala za prokázané, že žalobce v období od 19. 10. 2017 do 10. 12. 2018 (tedy do data přípisu společnosti VM solution) pracoval v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, čímž se dopustil výkonu nelegální práce dle § 5 písm. e) bod 1 a 2 zákona o zaměstnanosti. Tím byl naplněn důvod k zamítnutí jeho žádosti dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č. j. 11 A 168/2017 - 47, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019 - 19. Žalovaná dále uvedla, že v případě žalobce jsou naplněny všechny znaky závislé práce (tj. soustavnost, osobní výkon práce a stav nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem). Z provedených důkazů plyne, že žalobce byl po celou dobu platnosti zaměstnanecké karty k zaměstnavateli TRW - Carr *de facto* i *de iure* zaměstnán u společnosti VM solution, s níž měl uzavřenou pracovní smlouvu, a která žalobce přihlásila jako svého zaměstnance na správu sociálního zabezpečení. Nelze tak přisvědčit námitce žalobce, že pouze plnil své pracovní povinnosti v souladu s pracovní smlouvou v místě výkonu i druhem práce, pro který mu byla vydána zaměstnanecká karta. Dále žalovaná uvedla, že závěry rozhodnutí ministerstva jsou opřeny nejen o informace úřadu práce a správy sociálního zabezpečení, ale také o rámcovou smlouvu o dílo a o sdělení společnosti VM solution. Ministerstvo podklady posoudilo v jejich vzájemné souvislosti a dospělo k logickému a jednoznačnému závěru o nelegální práci žalobce. Poukázala také na to, že žalobce měl možnost se k podkladům vyjádřit, případně navrhnout jejich doplnění, on tak však neučinil. Závěrem se zabývala přiměřeností dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života a uvedla, že není povinností správních orgánů aktivně vyhledávat důkazy k prokázání zásahu do žalobcova soukromého života. Opětovně uvedla okolnosti, z nichž vyšlo ministerstvo, a uzavřela, že žalobce v rámci odvolání neuvedl žádná konkrétní tvrzení, na základě kterých by bylo možné dospět k opačnému závěru, než k jakému dospělo ministerstvo.

II. Shrnutí žaloby a vyjádření žalované

12. Žalobce v žalobě namítá, že se neztotožňuje s napadeným rozhodnutím a řízením, jež mu předcházelo, bylo nezákonné. Napadené rozhodnutí je pak nepřezkoumatelné. Správní orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Rozhodnutí správního orgánu není řádně odůvodněno, zejména ve vztahu k přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého života žalobce.
13. Žalobce uvedl, že se nedopustil výkonu nelegální práce a na základě úředních záznamů správní orgány nemohly dojít k závěru o opaku. Žalobce své zaměstnání vykonával zcela v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou, v místě výkonu práce dle pracovní smlouvy, na deklarované pracovní pozici a vykonával deklarovaný druh práce. Z pozice zaměstnance nemohl nikterak ovlivnit, že mezi společnostmi VM Solution a TRW - Carr byl smluvní vztah (smlouva o dílo) a žalobce byl vázán pokyny svého zaměstnavatele. Poukázal na povinnost zkoumat a hodnotit konkrétní skutkové okolnosti, individuální důvody a rozsah období, kdy nebyl plněn účel pobytu, plynoucí z judikatury NSS. Dle judikatury NSS je pro posouzení výše uvedených kritérií nutné opatřit dostatek podkladů, aby bylo možné učinit závěr o naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobce k tomu uvedl, že v jeho případě se nejednalo o neplnění účelu pobytu, o účelové odhlášení z evidencí či nelegální výkon zaměstnání, nýbrž o výkon zaměstnání souladný s vydanou zaměstnaneckou kartou.
14. Žalobce má dále za to, že žalovaná dostatečným způsobem nevyhodnotila dopady napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Omezila se na paušální posouzení. K posouzení přiměřenosti dopadů jsou správní orgány povinny zjišťovat stav soukromého a rodinného života cizince na území České republiky. Žalovaná ani ministerstvo však tímto způsobem nepostupovaly a o jeho soukromém a rodinném životě nic nezjistily. Nemohly tak posuzovat dopady do něj. Žalobce již v odvolacím řízení poukazoval na délku pobytu v České republice současně se sociálním, materiálním a pracovním zázemím. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
15. Žalovaná ve vyjádření uvedla, že považuje žalobu za nedůvodnou. Odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní body jsou takřka totožné s uplatněnými odvolacími námitkami a žalovaná své vypořádání s nimi považuje za zcela dostatečné. Podle ní byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žalobcovy žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s právními předpisy. Ze strany žalované nedošlo k pochybení ani k porušení základních zásad správního řízení. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci soudem

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

17. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nadto účastníci řízení k výzvě soudu nevyslovili s rozhodnutím bez jednání nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
18. Podle § 46a odst. 11 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).
19. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37.
20. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l).
21. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců správní orgán dlouhodobé vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
22. Ve správním řízení bylo na podkladě listinných důkazů (nikoliv úředních záznamů, jak namítá žalobce) zjištěno, že žalobci byla udělena zaměstnanecká karta na období od 16. 10. 2017 do 31. 1. 2019, a to pro výkon pozice m. d. m. z. s místem výkonu práce Hlavenec 161 u zaměstnavatele TRW - Carr. Žalobce od 19. 10. 2017 přinejmenším do 10. 12. 2018 sice vykonával práci m. d. m. z. s místem výkonu práce Hlavenec 161, nikoliv však pro zaměstnavatele TRW - Carr, ale pro zaměstnavatele VM solution.
23. Žalobce tedy vykonával práci pro jiného zaměstnavatele, než mu umožňovala zaměstnanecká karta. Soud žalované přisvědčuje, že žalobce vykonával práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou, což dle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti představuje nelegální práci.
24. Stejně tak má žalovaná pravdu, že výkon nelegální práce může představovat závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. To však neznamená, že ji představovat musí. Ze zákona neplyne, že by každé porušení pravidel o zaměstnávání cizinců automaticky zakládalo závažnou překážku pobytu. To potvrzuje judikatura, podle níž *„nikoliv každé porušení § 5 písm. e) bodu 2. ve spojení s § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti musí být automaticky považováno za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců“* (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 66/2019 - 41, odst. 16, nebo ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 Azs 167/2019 - 29, odst. 16). Podobně NSS v rozsudku ze dne 21. 10. 2020, č. j. 6 Azs 275/2019 - 43, připomněl, že *„judikatura Nejvyššího správního soudu setrvává na názoru, že jednání cizince, které naplňuje znaky porušování právních předpisů nebo jejich obcházení (včetně výkonu nelegální práce) je jedním z primárních ukazatelů, že by zde mohla nastat závažná*

překážka pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Vždy je však třeba hodnotit intenzitu a závažnost jednání cizince v kontextu skutkových okolností daného případu“ (odst. 21). Dle rozsudku NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019 - 27, musí jít „o jednání natolik závažné, že další prodloužení či vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu neumožňuje“ (odst. 27). Judikatura NSS také zdůrazňuje, že „hypotézu v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (jiná závažná překážka pobytu cizince na území) nenaplní jakýkoliv nelegální výkon závislé práce, ale jen výkon práce dlouhodobý“ (rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019 - 25, odst. 13). Tato dlouhodobost je v dosavadní judikatuře NSS spojována s dobou dvou let či delší (viz rozsudky ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019 - 19, odst. 18; ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017 - 53, odst. 12; či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018 - 24, odst. 16–17; ze dne 3. 12. 2020, č. j. 1 Azs 399/2020 - 33, odst. 28).

25. Správní orgány postupovaly v rozporu s výše citovaným výkladem NSS a vůbec nehodnotily jednotlivé okolnosti posuzované věci. Ve svých rozhodnutích nezdůvodnily, proč výkon nelegální práce žalobcem v této věci představuje s ohledem na konkrétní zjištěné skutečnosti závažnou překážku jeho pobytu na území, ale pouze ze samotného zjištění výkonu nelegální práce automaticky dovodily vznik závažné překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců

26. Přitom doposud zjištěné okolnosti projednávané věci dle soudu jasně svědčí ve prospěch závěru, že nelegální výkon práce žalobce v tomto případě závažnou překážku pobytu nepředstavuje. Žalobce totiž pracoval jako zaměstnanec na pozici m. d. v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou. Stejně tak v souladu s ní pracoval v prostorech společnosti TRW - Carr na adrese Hlavenec 161. Žalobce sice podepsal pracovní smlouvu se společností VM solution, ačkoliv dle zaměstnanecké karty měl pracovat pro společnost TRW - Carr. Tyto společnosti spolu úzce spolupracovaly, měly uzavřenu smlouvu o dílo, na jejímž základě zaměstnanci společnosti VM solution pracovali v prostorech společnosti TRW - Carr na zmíněné adrese. Žalobce tak pracoval na místě a pozici odpovídající vydané zaměstnanecké kartě, ale pouze pod hlavičkou jiného (nesprávného) zaměstnavatele. Byť se formálně jednalo o nelegální práci, jak soud vysvětlil výše, závažnost tohoto pochybení dle soudu zdaleka nedosahuje intenzity závažnosti ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a už vůbec nelze hovořit o zneužití pobytového oprávnění k výkonu nelegálního zaměstnání, jak jednání žalobce popsalo ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí.

27. Žaloba je proto důvodná.

28. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné proto, že žalovaná se nedostatečně zabývala přiměřeností jeho dopadů do žalobcova soukromého života. Ministerstvo vyšlo z veřejně dostupných dokumentů a nezjistilo, že by v případě žalobce existovaly takové okolnosti, na základě kterých by dopad rozhodnutí byl nepřiměřený. Stejně tak situaci vyhodnotila žalovaná. K tomu je nutné uvést, že žalobce v odvolání neuvedl žádná konkrétní tvrzení, na základě kterých by bylo možné dojít k opačnému závěru. Omezil se výhradně na obecná tvrzení ohledně délky pobytu a existence rodinných a sociálních vazeb. Tato svá tvrzení však nikterak nekonkretizoval. Je na místě připomenout, že v posuzované věci jde o řízení zahájené na žádost, a v takovém případě

nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám žalobce takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na něm, aby přesvědčivým způsobem tvrdil a nabídl důkazy o tom, že v jeho případě by nevyhovění žádosti bylo z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života nepřiměřené (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017 - 27). Tento žalobní bod není důvodný.

IV. Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na shora uvedené závěry soud napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost, neboť žalovaná neposoudila konkrétní okolnosti věci a bez dalšího konstatovala, že jednání žalobce představuje závažnou překážku pro další povolení pobytu (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2021, č. j. 54 A 201/2018 - 53), a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaná je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
30. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, a má tak právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady žalobce spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu a uloženém soudním poplatku ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Byť částku 1 000 Kč žalobce dosud nezaplatil, právní mocí usnesení ze dne 15. 8. 2019 mu vznikl vůči České republice dluh, který bude vymáhán, a proto je třeba tuto částku zahrnout mezi jeho náklady. Ty dále tvoří náklady na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Zástupce žalobce učinil v souvislosti s tímto řízením dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsání žaloby. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], výše odměny tak je celkem 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 600 Kč. Za jeden úkon právní služby (návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti) dále náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 1 550 Kč [jedná se o úkon ve výši jedné poloviny podle § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu, jelikož návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 11 odst. 3 advokátního tarifu svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Za tento úkon právní služby proto náleží 1 850 Kč. Jelikož zástupce žalobce není plátcem DPH, nenáleží mu náhrada této daně. Náklady žalobce tak celkem činí 12 650 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. dubna 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu